

Nu is het Gods tijd

Preek over 2 Korintiërs 6:2

Te lezen: 2 Korintiërs 5:17-6:3
Delft, 16 mei 1976

Een man die ernstige problemen heeft in zijn gezin stort zijn hart uit bij een goede vriend. Al pratend ontdekt hij dat hij door zijn eigen houding zelf mede schuldig is aan de problemen.

Zijn vriend zegt: Zou je niet beginnen tegenover je vrouw klein te worden en schuld te belijden? Wanneer jij van je voetstuk komt, maak je het je vrouw mogelijk van haar voetstuk af te komen.

De vriend is een christen. Hij zegt: God zegent mensen die hun schuld belijden. Zij worden van binnen vrij. En in een paar woorden schuld belijden en fouten erkennen lost meer problemen op dan ellenlange discussies.

De man voelt zich aangesproken. Hij wist natuurlijk wel dat je schuld moet bekennen. Hij hield dit zijn kinderen altijd voor. Maar 't is net of hij die waarheid nu voor de eerste keer hoort.

Toen zijn vriend over God sprak was het alsof God naast hem stond en zijn hand naar hem uitstak: Alstublieft! Neem het belijden van schuld als mijn goddelijke oplossing voor uw problemen! Doe het! Belijd uw schuld en ik zal u zegenen.

Bekennen, belijden, vergeving vragen. Het zijn ineens geen woorden meer. Maar heel reële mogelijkheden. Zal hij... ? Hij zegt tegen zijn vriend: Bedankt voor dit fijne gesprek! Ik wil er nog eens rustig over nadenken.

Hij denkt er over na terwijl hij door de late avond naar huis rijdt.

Hij denkt er over na terwijl hij de huissleutel in het slot van de voordeur steekt. Zijn vrouw is nog op. Hij reageert afwezig op wat zij vertelt. Hij denkt na: zal hij of zal hij niet....

Hij denkt er 's nachts over na. De volgende morgen aan het ontbijt denkt hij er over na. Totdat zijn vrouw opvliegt: Heb je besloten niets meer te zeggen?! Wil je de sfeer nog verder verknoeien door stommerdije te spelen?!

Ineens is alles weg: Dat gesprek met die vriend is weg. De gedachte aan belijden en vergeven is weg. Ook God en zijn uitgestrekte hand is weg. Al die dingen die zo vlakbij waren zijn ineens weg. En ze hebben weer een vreselijke ruzie.

Heeft hij soms te lang nagedacht.... ?

Een mens kan te lang nadenken. En te lang wachten.

Wanneer God u aanspreekt,

in een kerkdienst,

in een gesprek met iemand die u op Christus wijst,

in een periode van ziekte,

kunt u niet te lang nadenken en wachten.

God zegt van zichzelf:

‘ten tijde des welbehagens heb ik u verhoord, en ten dage des heils ben ik u te

hulp gekomen'.

Er is een tijd van welbehagen.

Er is een dag des heils.

Voor de eeuwige God zijn niet alle dagen en alle tijden gelijk. God kiest uit de stroom van uren, dagen, maanden, jaren bepaalde tijden uit en dat zijn dan: 'tijden des welbehagens'. Hij kiest een bepaalde dag uit en dat is dan 'een dag des heils'.

Iemand wist zich in een kerkdienst ineens voor de beslissing geplaatst: Nu zijn leven uit eigen hand in Gods hand leggen. Vanaf nu niet langer voor zichzelf leven maar gaan leven voor God en voor zijn dienst. Toen schoot hem die bijbeltekst door het hoofd: 'Duizend jaar zijn voor de Heer als één dag en één dag als duizend jaar'. En hij dacht bij zichzelf: Maar dan doet het er vanmorgen niet toe! Dan heb ik nog de tijd! Wat een vergissing! Je kunt je niet ernstiger vergissen in de eeuwige God dan door te denken dat voor de eeuwige God uren, dagen en jaren er niet toe doen.

God is een eeuwig God. God was er al, vóór er mensen waren. God was er al, vóór de zon voor de eerste keer in het westen daalde en er sprake was van een dag.

God is een eeuwig God. Dat wil zeggen: Hij is niet gebonden aan het jaar 1976. Maar als God het jaar 1976 heeft uitgekozen om u voor een bepaalde beslissing te stellen, kunt u die beslissing niet uitstellen tot volgend jaar.

God is een eeuwig God. Dat wil zeggen: God is niet afhankelijk van deze zondag. Maar als God deze zondag heeft uitgekozen om u aan te bieden om met Hem in het reine te komen, om een probleem op te lossen, om een verzoening met iemand tot stand te brengen, kunt u niet tot morgen wachten.

In iedere gemeente tref je wat oudere mensen aan die in hun christelijk leven op bepaalde punten halverwege zijn blijven steken.

Een man van vijftig. Vanaf zijn kinderjaren gaat hij naar de kerk. Hij gelooft van harte. Maar hij is er nooit toegekomen zich te laten dopen en lid te worden. Als je er met hem over praat zegt hij dat het hem niets doet dat hij niet gedoopt is. 't Is voor hem geen punt. Wanneer je eens diep met hem doorpraat, blijkt dat hij twintig of dertig jaar geleden heel concreet voor de beslissing werd gesteld zich te laten dopen. Toen was hij er aan toe. Maar om allerlei redenen is het er niet van gekomen. Nu speelt de doop voor hem geen rol meer. Hij is best tevreden met zijn situatie.

Dat behoeft niemand te verbazen.

Op bepaalde momenten vraagt God bepaalde beslissingen.

Op bepaalde momenten zal Hij u een bepaalde zegen schenken.

Wie die momenten laat voorbijgaan mist een beslissing en verspeelt een zegen. Na verloop van tijd spreekt het punt waarom het in die beslissing ging niet meer aan. Na verloop van tijd mis je de gemiste zegen niet eens meer.

Zo kan het gebeuren dat je in de gemeente mensen ontmoet die de doop niet belangrijk meer vinden,

of mensen die zeggen best door te kunnen leven met dat onverzoende conflict van tien jaar terug,

of mensen die het niets doet dat anderen in de gemeente teveel taken hebben omdat zij niets doen.

Toen God van hen een beslissing vroeg,
toen God hen een opdracht wilde geven,
namen ze het 'nu' van God niet serieus.

We zeggen vaak: 'Stel niet uit tot morgen wat je vandaag kunt doen'.

Ik zou willen zeggen: 'Stel niet uit tot morgen wat God vandaag wil doen'.

Wij kunnen elkaar niet in het hart kijken. Ik weet niet wat er in deze dienst in u omgaat.

We zongen: 'U zij altijd mijn hart gewijd, o God van liefde en zegen'.

Iemand schrok misschien van de woorden die hij zong en moest erkennen: Mijn hart is niet aan God gewijd! Er staat zoveel tussen God en mij in!

We lazen vanmorgen uit de bijbel dat God door Christus ons met zich verzoend heeft. Misschien sneed dat ene woordje 'verzoening' iemand dwars door zijn ziel.

Ineens moest u weer denken aan die zwarte bladzijde uit uw leven.

U moest weer denken aan die daden en woorden die u krampachtig uit uw geheugen probeert te verdrijven.

U moest weer denken aan die ene mens die u krampachtig probeert te ontlopen.

Zo proberen wij vaak klaar te komen met hetgeen wij in het leven kapot gemaakt hebben. Of anderen bij ons hebben kapot gemaakt. We proberen krampachtig dingen te verdringen en mensen te ontlopen.

Dat ene woordje verzoening opent een heel andere weg: alles wat je kapot gemaakt hebt en mislukt is, niet verdringen, maar open en bloot voor God leggen. En dan ervaren dat God je ondanks alles toch aanvaardt.

Verzoening, dat is: De arm van God om je heen en zijn stem: Ik neem je zoals je bent. Wanneer God u heeft geaccepteerd zoals u bent, kunt u ook uzelf accepteren zoals u bent. Behoeft u niets meer te verdringen.

Wanneer God u geaccepteerd heeft in zijn liefde, kunt u in de liefde die u ontvangen heeft ook mensen accepteren. De verzoening tussen God en u werkt door in uw relaties met mensen. U hoeft dan bepaalde mensen niet te ontlopen om verder te kunnen leven na die bewuste affaire.

Ik weet niet wat er in deze dienst in u omgaat. Ik kan alleen maar zeggen: wanneer God u in deze dienst ergens bij bepaald heeft Hij daar een bedoeling mee. Dan gelden de woorden uit de 2^e Korintiërsbrief: 'Zie nu is het de tijd des welbehagens, zie nu is het de dag des heils'. Laat dit 'nu' van God niet ongebruikt voorbijgaan!

De eeuwige God kiest bepaalde tijden uit en maakt zulke tijden tot de gelegenheden om Hem te ontmoeten. Dit is de achtergrond van de tekst van deze prediking.

De eeuwige God kiest bepaalde tijden uit en maakt zulke tijden tot de gelegenheden om Hem te ontmoeten.

Wanneer ik mezelf dit hoor zeggen denk ik: Zouden deze woorden ook wat te maken hebben met ons chronisch gebrek aan tijd?

Ook in het gemeentewerk hebben we vaak geen tijd.

Broeder A moet nodig bezocht worden.

Zuster B is jarig en verwacht u.

Er moet nog een brief voor de kerkenraad geschreven worden.

Overmorgen moet er dringend vergaderd worden over een bepaald probleem.

We komen in de week dagen en elke dag uren te kort in dienst van de Heer en zijn gemeente.

Ik vraag mezelf vaak af: Is dat normaal! Vraagt God van u dat u per week acht uur in de gemeente werkt, terwijl Hij u daarvoor zes vrije uren geeft?

Of zouden we soms nooit tijd hebben omdat we niet weten op welke uren God wat van ons vraagt?

Het is niet het belangrijkste dat we vrije uren in onze agenda hebben. Het is het belangrijkste dat we ontdekken waarvoor God ons die vrije uren heeft gegeven.

Op één avond moet u eigenlijk twee mensen bezoeken. Dat gaat u een stuk van uw nachtrust kosten. Maar plicht is plicht. Als u tegen het middernachtelijk uur bekaf thuis komt kunt u zich tenminste getroosten met de gedachte dat u in dienst van de Heer een flinke vent bent. En als u op deze manier levend tenslotte ziek wordt bent u in veler ogen in ieder geval een martelaar.

Vraagt God dit? Of moeten we elkaar leren dat we in zulke situaties eerst bidden en vragen wie van die twee mensen we moeten bezoeken. Voor wie van beiden God door ons bezoek die avond tot avond des heils wil maken.

Op vergaderingen kom je soms uren te kort om problemen op te lossen. Zou dat niet vaak komen omdat we onze kostbare uren weer verkeerd gebruiken? Waarom zouden we altijd over problemen op vergaderingen moeten discussiëren? Wellicht wil God ons in dat uur ontmoeten in gebed en verootmoediging.

Misschien zijn we dan in één uur uit de problemen, terwijl we na vier uur praten nog onbevredigend uit elkaar gaan met alleen de afspraak voor de volgende vergadering in onze agenda.

Dit is de dag.

Amen.